

Κοινόν και Ἰδιον τῶν Ἐπιγραμμάτων.

Ἔχουσι δὲ τὰ Ἐπιγράμματα Κοινόν μὲν μετὰ τὴν Ποίησιν τοὺς Ἐπαίτους τῶν Ἀγαθῶν και Περιφανῶν, μετὰ τὴν Τραγωδίαν τοὺς Θρήνους τῶν Θανόντων, και μετὰ τὴν Κωμῶδιαν τὰ Περιπαίγματα. Ἴδιον δὲ τὸ νὰ εἶναι μικρά, και ὀλιγοσύνλλαφα κατὰ τὴν Πασότητα, και νὰ διαλαμβάνωσι μακρά τινα, και πολλῶν δηλωτικὰ Νοήματα κατὰ τὴν Ποιότητα, και ταῦτα νὰ εἶναι Εὐνόητα, Σαφῆ, και εὐσόχως εἰς τὰ Πράγματα ἐπιβάλλοντα, και ὄχι Σκοτεινὰ και Γρυψῶδη.

Διαίρεσις και Τρόποι τῶν Ἐπιγραμμάτων.

Διαίρεται τὸ Ἐπίγραμμα εἰς Ἀπλοῦν και Σύνθετον· και Ἀπλοῦν μὲν λέγεται, ὅταν περιγράψῃ τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Πράγματος μόνην, και κατὰ ἀπλήν Διήγησιν, καθὼς εἶναι και ἄλλα πάμπολλα εἰς τὴν Σύναξιν τῶν Ἐπιγραμμάτων, και τὸ παρὸν πρὸς Παράδειγμα·

» Τέσσαρες εἰσὶν Ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἴσοι·

οἱ δύο μὲν Θιητῶν, οἱ δύο δ' Ἀθανάτων·

» Ζηνὸς, Αἰτωλῶν, Παλαίμονος, Ἀρχερμάροι.

Ἄθλα δὲ τῶν, Κότινος, Μήλα, Σέλινα, Πίτος.

Σύνθετον δὲ, ἔταν περιλαμβάνῃ δύο Μέρη, τὴν Ἐκθεσιν δηλονότι τοῦ Πράγματος, και προσέτι και ἄλλο τι σοφιστικόν, και ἀγχίνου Συμπέρασμα, συναγόμενον προσφωῶς ἀπὸ τὴν Διήγησιν· τὸ ὅποιον λέγεται και Ἐπιφώνημα, και εἶναι ὡς Ψυχὴ παντὸς συνθέτου Ἐπιγράμματος· καθὼς εἰς τὸ παρὸν συναγοί ὁ Ποιητής, ὅτι ὁ Ἴπποκράτης, και ὁ Σώσανδρος, διὰ τὸ νὰ ἐδιδάσκοντο, ὁ μὲν τοὺς Ἀνδρώπους, ὁ δὲ τοὺς Ἴππους,

ἔπρατε νὰ ἀλλάξωσιν, ἢ τὸ Ὄνομα, ἢ τὴν Τέχνην, ὅπως ἤθελε συμπέσωσι τὰ ἀμρότερα εἰς κοινὴν Σημασίαν·

» Ἰητὴρ Μισρόπων Ἴπποκράτης, ἀλλὰ και Ἴππων Σώσανδρος, κρυφίης Ἴσορ Ἀκεσραῖος·

» Ἡ Τέχνην μεταμέσων, ἢ Ὄνομα, μηδὲ καλεῖσθαι ἄτερος ἐκ Τέχνης, ὡς ἕτερος κρατεῖ.

Εἶναι δὲ τὸ Σύνθετον τοῦ Ἀπλοῦ προτιμώτερον, ἐπειδὴ εἶναι Ζωηρότερον, και Ἐδύτερον· πρέπει ὅμως τὸ ἐκ τῆς Διήγησεως συναγόμενον Ἐπιφώνημα, ἢ γνωμικὸν ἤθελεν εἶναι, ἢ ἄλλο τι Λεπτολόγημα, νὰ εἶναι Ἀγχίνου, Ὁραίου, Ἠδύ, Καροποιῦ, Ἐμφραντικόν, Καθαρόν, και Τέλειον· και εἰς τὴν Ἐύμνησιν τῶν τοιούτων πρέπει νὰ καταγίνονται περισσώτερον οἱ Φιλόμαυσοι Νέοι, διότι ἐξύνουσι τὸ Ἡεδμάτων, και Ἐπαῖνον λαμβάνουσι μεγαλύτερον· και δι' Ἐύκολιαντων, ἰδοὺ ὑποτίθενται ἐνταῦθα και τινες Τύποι, ὅπως ἤθελεν ἡμποῶσι κατ' αὐτοὺς νὰ συναγοί πρὸς πᾶσαν Ἐκθεσιν ἐπιτήδεια Συμπέρασματα.

Ἔβω δὲ πρῶτος αὐτῶν τῶν Τύπων ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὅποιον γίνεταί ἀφρηθία τῶν ἐναντίου Ἐνωσις κατὰ τὸ αὐτὸ Ἴποκείμενον, καθὼς εἰς τὸ παρὸν Ἐπίγραμμα ἢ Ζωὴ και ὁ Θάνατος εἰς τὸ Ἀγαλμα τῆς Νιόβης·

» Ἐκ Ζωῆς με Θεοὶ τεύξαν Λίδου· ἐκ δὲ Λίδου

Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο.

Δεύτερος δὲ ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὅποιον ἀποδίδεται εἰς τὸ Κύριον ἄλλο τι οὐ Κύριον, καθὼς εἰς τὸ ἀκόλουθον Ἐπίγραμμα τὸ μὲν Κύριον, και ἴδιον τοῦ Πρωτοτύπου ἀποδίδεται εἰς τὴν Εἰκόνα, τὸ δὲ τῆς Εἰκότος εἰς τὸ Πρωτότυπον·

» Εἰκὼν ἢ Σέξτου μελετᾶ, Σέξτος δὲ σιωπᾶ·

» Ῥήτωρ ἦν Εἰκὼν, ὁ δὲ Ῥήτωρ Εἰκότος Εἰκὼν.

Ταῖτος, εἰς τὸν ὅποιον συγκρινόμενον δύο ὁμοίων, ἢ παραβαλ-